

ור"מ דחייש למיעוטא, עי' רמב"ן ור"ן שנחלקו בביאור הסיבה שלפי ר"מ גוזרין בשאר מקומות, אי משום שברוב העולם יש לחוש, או דכיון דחייש למיעוטא יש לגזור על כל העולם, ועי' ריטב"א שלדברי הרמב"ן ל"ק קושיית תוס' ר"מ, וע"ע עבודת עבודה.

בס"ד

התשובות

השתדלנו להביא את תמצית דברי המפרשים, מלבד אלו המובאים בגמ' כמו תוס', מהרש"א רש"ש וכדו'.
 1. **מכאן הוכיחו האחרונים** את היסוד שדבר חי אינו מפליט, (ולכן מותר להכניס אצבע ל"שולנט"), עי' פרי יצחק ח"א כא', ועיי"ש שכתב דיתכן שאף אם מפליט הכבוש אינו מפליט כמו המבושל ובטל ב-ס', ועוד כתב דיתכן שכיון שהיא גדילה מאליה בציר אפילו היא עצמה מותרת באכילה, וע"ע ריטב"א ור"ח מהו כילבית.

ע"ב

1. כן הקשה **השער המלך מגילה א' יא'**, ותי' דכל קבוע אמרינן רק כשפירש ונקרא קבוע כי ראינו שיצא מהקבוע ובכה"ג קובע את דינו של הספק להיות כמע"מ, אבל אם לא יצא ממקומו לעולם לא עולה לספק ואזלינן בתר הרוב, **ובשואל ומשיב ח"ג ס"ב תי'** דהנידון על אנשי העיר ועליהם לא שייך לומר קבוע.

לע"נ רבי חיים בן ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשע"ח

להנצחות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת הדף במייל שלח

בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"ג מידי יום.

חדשו נפתח קו טלפון בו ניתן לשמוע את השאלות והתשובות מידי יום-0795255901

השאלות ינתנו מידי בוקר, התשובות - בשעות הערב, בקרוב יהיה ניתן להשאיר תשובות.

"ישיבישע בלאט"

"לאמדעס" כ"דף היומ" בשו"ת ומ"מ"

דף מ.

1. **כילבית שוטטת בו**, עי' רש"י שהוא דג טמא, וקשה למה אינו אוסר את הציר מדין כבוש כמבושל?

איתמר רב הונא ורב נחמן, בבאור מחלוקתם, הריטב"א והר"ן פירשו לדעת רש"י דנחלקו האם שייך דג טמא שיש לו ראש עגול או שדרה, ולפי"ז פליג אדלעיל ששדרה יש רק לדג טהור, והרמב"ן פירש דפליגי בחתוכים ופליגי האם אוכלים גוף על סמך הראש, ועי' היטב בתוס' ד"ה ובדגים, וע"ע פי' הראב"ד שהובא בראשונים דראש ושדרה הם רק לדעת סוג הדג ולא סימן טהרה כלל, ועי' איך שביארו הסוגיא לפי דבריו.

תוד"ה מחלוקת, כתבו דציר אסור מה"ת, ובראשונים רמב"ן לעיל לט: ורא"ש סימן מב' כתבו דהוא דרבנן, ובפרמ"ג פג"שפ"ד כג' הקשה סתירה בדברי התוס' עצמם שבחולין צט: כתבו דהוא דרבנן, ועי' באור הגר"א פג"ד דשמנונית הדג טמא שבתוכו אוסרתו מה"ת, וע"ע חת"ס שו"ת יו"ד פה', ובתי' התוס' עי' פלתי פג' ב' דאין הכוונה בריה אלא חתיכה הראויה להתכבד.

כשהחתיכות שוות, ועי' ר"ן על הר"ף שיש בזה מחלוקת רש"י ורמב"ם סופ"ג ממאכ"א בכוונת הגמ' כמה צריך להיות שווה, האם רק שניכר שזה מאותו דג או שהחתיכה תתחבר ממש, עי' בדבריו.

תוד"ה חזא, עי' עוד מהלך ברמב"ן והר"ן, ע"ע בראב"ד.

נפק שיפורי וכו' עי' ראשונים רמב"ן ור"ן דאין חסרון של חכם שאסר אין חבירו יכול להתיר, דהיתרו של רב הונא בר חנינא קדם, ולכעורה בלא זה ודאי שכל אחד יכול לומר דעתו וכל האיסור היה להשאל לחכם אחר אחר שאחד אסר, ועי' ריטב"א שהקשה דאחר שבדאורייתא הלך אחר המחמיר מאי נ"מ בהיתרו של רהב"ת, עי' מה שתי', אמנם גם בזה יש נ"מ פשוטה לגבי ציר אי נאמר שהוא דרבנן או בצירוף ס"ס, או שמא נאמר דהלך אחר המחמיר היינו בתור ודאי ואפילו ספק אינו, אמנם לשון "הלך משמע שאינו ודאי.

ונמצאת כילבית באחת מהם כולם מותרות, עי' תוד"ה כאן, ועי' ש"ך פג' יט-כ שבאמת לרש"י בעי' ב' כילבית וטעם שבפתוחות כולם מותרות כיון שאדם עשוי ליקח מכמה חשיבי מעורבות.

אלא מן המומחה, ומהו, לרש"י זהו הבקי במלאכת עשייתו, ועי' רמב"ן ור"ן דהכוונה נאמן

ע"ב

1. **במקומו של ר"מ וכו'**, וקשה א"כ הוי קבוע, וכל קבוע כמע"מ דמי, ואי אי לא ס"ל דחיישינן למיעוטא הו"ל למיחש?

פעם אחת חש רבי במעין, ועי' ריטב"א איזו חולי היה, והאם יש להוכיח מכאן דאסור להתרפאות אף באיסור דרבנן.

וכן לתרומה, עי' דרך אמונה מעשר יב' טל בבאור ההלכה שם, בבאור דברי הראב"ד.